

■ Θεοτοκοφιλικές Σελίδες

Ἀκούει καὶ ἀπαντᾷ ἡ Παναγία μας* Φῶς καὶ Εὐωδία

Κάποτε, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅπως μοῦ διηγήθηκε κάποιος εὐλαβὴς Ἱερεὺς, εἶχε ἀρρωστήσει βαρεῖα ἡ μιά του θυγατέρα, ἔντεκα περίπου ἐτῶν.

Ξενύχτησε ὁ παππούλης, τελῶντας τὸ Μυστήριον τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου καὶ διαβάζοντας τὶς Παρακλήσεις πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο ἐναλλάξ: πότε τὴν Μικρὴ καὶ πότε τὴν Μεγάλῃ. Οἱ Παρακλήσεις δὲ ἐσυνοδεύονταν καὶ ἀπὸ πολλές-πολλές γονυκλισίες.

Ξημέρωνε Κυριακὴ καὶ ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ ναό του, γιὰ νὰ λειτουργήσῃ. Ἄλλωστε, ἦταν μόνος.

Σταύρωσε τὴν κορούλα του καὶ τὴν ἄφησε στὴν φροντίδα τῆς καλῆς του πρεσβυτέρας. Πῆγε στὸν ἱερὸ ναό, ἄρχισε τὸν Ὅρθρον καὶ τὴν ἱερὰ Προσκομιδὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου εἶπε: «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία...».

Μετὰ τὸν Καθαγιασμὸ τῶν τιμίων Δώρων, εἶπε τὴν ἐκφώνησι «Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας, Ἀχράντου...» καὶ τελείωσε, λέγοντας ἐν κλαυθμῷ:

- Παναγία μου, ἐπειδὴ ἔγινες Μάννα στὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ πόνεσες βαθύτατα ποῦ τὸν ἔβλεπες πάνω στὸν Σταυρὸ νὰ ἀργοπεθαίνῃ μαρτυρικά, πιστεύω ἀπόλυτα ὅτι με ἀκοῦς. Εἶσαι ἐδῶ. Ναί, εἶσαι ἐδῶ καὶ μ' ἀκοῦς. Εἶσαι Μάννα, Θεοτόκος καὶ Θεομήτωρ. Καὶ καταλαβαίνεις καὶ τὸν δικό μου πόνο. Σὲ παρακαλῶ, Σὲ ἱκετεύω, κάνε τὸ θαῦμα σου στὸ παιδάκι μου.

Καὶ τότε συνέβη τὸ πιδὸ παράξενο ποῦ ἐβίωσε ποτὲ ὡς Λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ μικρὸς ἱερὸς ναὸς ἄρχισε νὰ πλημμυ-

ρίζη ἀπὸ ἓνα λευκότετο καὶ ὠραιότετο **Φῶς**, ποῦ σιγά-σιγά ἔγινε πιὸ λαμπερὸ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο. **Σ**υγχρόνως δὲ ὅλος ὁ ναὸς γέμισε ἀπὸ μία ὑπερ-ακατάληπτη **Εὐωδία**. **Τ**ὴν αἰσθάνθηκε ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα καὶ ἔνοιωσε νὰ ζαλίζεται καὶ νὰ μεθᾶ ἀπὸ τὴν θεϊκὴ αὐτὴ **Εὐωδία**.

Τὸ θεῖο **Φῶς** δὲν τὸ ἀντελήφθησαν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι χριστιανοί, ἔνοιωσαν ὅμως τὴν **Εὐωδία** μυριάδων ἀρωμάτων καὶ ρωτοῦσαν ἀπορημένοι ποῦ βρέθηκε τέτοιο θυμίαμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἱερεὺς, ἀπὸ τὴν ἔλλαμψι αὐτὴ τοῦ θείου **Φωτός**, ἔπεσε στὰ γόνατα βουβὸς ἀπὸ τὴν κατάπληξι, τὸν θαυμασμὸ καὶ τὸ δέος.

- **Π**αναγία μου, σιγοψιθύρισε, εἶσαι ἐδῶ!...

Σ’ εὐχαριστῶ... **Σ**’ εὐχαριστῶ... **Σ**’ εὐχαριστῶ... **Ν**αί, τὸ κοριτσάκι μου εἶναι καλά. **Τ**ὸ πιστεύω. **Σ**’ εὐχαριστῶ... **Σ**’ εὐχαριστῶ...

Καὶ παρέμεινε ἐκεῖ γονατιστὸς καὶ δακρῦβρεκτος ἀπὸ τὴν πολλὴ του εὐγνωμοσύνη...

Σιγά-σιγά συνῆλθε, νοιώθοντας συγχρόνως νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν καρδιά του οἱ βαρεῖες πλάκες τῆς στενοχώριας καὶ στὴν θέση τους νὰ παραμένουν ἡ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη, ἡ εὐχαριστία, ἡ χαρά, ἡ πίστις καὶ ἡ ταπεινὴ σὺνείδησις...

Στὸ τέλος καταλήγοντας τοῦ εἶπε:

- **Δ**ὲν τὸ ἄξιζα, πάτερ μου, διότι ἤμουν καὶ εἶμαι ἁμαρτωλός, ἀλλὰ ἡ πίστις μας εἶναι ζωντανή, ἀληθινή... **Ὁ** Θεὸς ἀκούει, ὅπως ἀκούει καὶ ἀπαντᾷ καὶ ἡ Παναγία στὰ πονεμένα αἰτήματά μας! **Δ**όξα στὸ Πανάγιο Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Οἱ Ἄναρθμοὶ στὴν ἐν Χριστῷ Πορεία, σελ. 19-20, Πειραιᾶς 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.